

Radnai István
túlélünk

elhunyt jobblétre lapozod a rovatot
ha értesítenek megtudod mekkora tehetség volt
s a legjobb apa a temetőben
míg élt ajtót senki rá nem nyitott

mostanában nem csak a vírus zörget
a híreket olvasva kérdelem vajon szenilis vagyok
hogy még élek a díszletben statiszta vászonkísértet
fekete valóság menny és pokol bugyraiban

öregemberek kotyogása tettei és szavai
egész kihízott apparátus rengő tokái mögül
az nem is úgy volt eltolódtak a szavak
torzul a szándék visszaél mi még élünk

mi még élünk kapkodjuk a fejünket nem hisszük el
kiátkozás atomgomb vénségek paráznsága

kis testámentom

ördöggel vagy angyalokkal sorsom
a láthatáron már a vég
sok ivócimborával megosztom
az idő felejté nevét

lám azért vagyok a pálya szélén
szárazra ittam torkomat
csak hígan osztottam meg a lőrén
róttam józan verslábakat

csavarognék és akasztófámat
könnyen meglelni nem fogom
ne emésszen el ezért a bánat
nem oktat iskolás fokon

a kor néha az ujjamhoz ragad
a nyomdafesték ritkuló szavak

rád heged a panel

valami tájban emelkednek a falak
a szemhatáron amit mind lehatárol
valahol éppen gyűrött szirmok hullanak
a véges emeletek vakablakából

felhők ülnek a panel nyújt nekik széket
valahol amit nem látsz sugara lángol
vízparton a strandon bizonyára éget
ha felhő arrébb libben ablakon táncol

magadét kitárod kor nyugodni késztet
a panelsors a szellős tizedikre zár
rozoga vagy s öreg unod az egészet
a szíved üt félre és félrelépni már

kedved sincsen géped vered nem az asszonyt
ő még mindent nyersen a fejedhez vág
nem repül már a tányér lámpád virrasszon
álmatlanság vágja félbe az éjszakát

ébren tudod merről gyullad ki a hajnal
veres feletted a kiutalt égszelet
kezdődik minden ajtód kopog a bajjal
feldagadt a térded nyikkanni nem feled